

[Krag.]

Udtryk for, at man end ikke tilnærmelsesvis er trængt til Bunds i denne Sag, eller ogsaa at man maaske i dette Forhold — saaledes som man nu fra selve Direktøren for Københavns Forsørgelsesvæsen ved er Tilfældet paa andre Omraader indenfor den sociale Forvaltning — har set stort paa Sagerne. Det gør man nemlig, hvad Fattighjælpen angaar. Og dette Storsyn foregaar under Devisen: Hjælp til Selvhjælp. Det er nemlig, siger Direktøren for Fattigforvaltningen her i Hovedstaden, et sundt Princip, og det har han jo Ret i. Men han lod sig i Sommer interviewe, og nu skal De høre, paa hvilken Maade denne Hjælp til Selvhjælp praktiseres. Vi har, siger Direktøren, Folk, der har faaet Baade, andre har faaet Hest og Vogn og atter andre en Bil. Det er ikke 14 Dage siden, fortsatte han, at en Mand fik Penge til at købe en Barberforretning for, og jeg erindrer ogsaa, at vi har haft et Tilfælde, hvor vi skaffede en Mand en Karussel. Og da Intervieweren aabenbart har sat et højt forbavset Ansigt op, fortsætter Direktøren: Ja, hvad — ikke sandt, hvis Manden nu har særlige Egenskaber for at være Markedsrejsende! — Ja, det er jo muligt, han har det, men jeg vil dog ikke undlade at gøre opmærksom paa, at Direktøren tilføjer: Vi har mange Skuffelser! Ja, det tror jeg sandelig nok, naar man forvalter Fattigvæsenet paa den Maade. Jeg synes, der er Grund til at spørge: Følger nu Fattigvæsenet saadanne Personer, som man med store Udgifter har startet? Ved man, hvordan det gaar med Barberstuen? Eller ved man, om Karussellen stadig gaar rundt? Hvis nu de vedkommende Personer, som man altsaa har forsynet med en Driftskapital, som mange, der generer sig for at gaa op ad Fattigvæsenets Trapper, maa undvære, hvorved de altsaa maa forblive under Erhvervsforhold, som maaske trykker dem haardt — jeg spørger, hvis disse Folk, som man saaledes har startet, viser sig uværdige, hvad saa? Ja, Fattighjælpsens Virkninger bliver omgaaende eftergivet, det er jo ogsaa Antallet af Alimenterers kolossale Vækst paa Fattigvæsenets Budgetter et tydeligt Vidnesbyrd om. Og saaledes som det har udviklet sig paa dette Omraade i de senere Aar, vil jeg sige, at det er mit Haab, at der gennem den Revision af Fattiglovgivningen, som den højtærede Socialminister nu ret snart vil forelægge, maa skabes Vilkaar, der sikrer mod det Misbrug, som nu finder Sted, saa Befolkningen derigennem kan lettes for Byrderne herved. Men jeg frygter rigtignok for, at en saadan Reform, saa langt som vi

allerede er naaet, ikke vil komme til at betyde saa overordentlig meget, som Socialministeren vistnok venter sig. Jeg vil ønske, at han faar Ret, men jeg nærer nogen Tvivl derom. Forholdet er jo nemlig dette, at Socialministeren ogsaa er tilbøjelig til en Gang imellem at se stort paa Tingene. Derom bærer efter min Opfattelse hans Afgørelse i Sommer i en Sag, der var rejst af en Forsørgelseskommune, der nægtede at refundere Fattighjælp, som Opholdskommunen havde ydet til Betaling af Fagforeningsrestancer, Vidnesbyrd. Opholdskommunen havde for to Arbejdsmænd udredet henholdsvis 50 og 34 Kr., hvormed disse to Mænd stod i Restance til deres Fagforening, og nu nægtede altsaa Forsørgelseskommunen at refundere Beløbet, fordi dens Tilslutning ikke var indhentet. Saa kommer Sagen for Amtet, og Amtet, altsaa Amtmanden, resolverer, at Forsørgelseskommunen skal betale. Derefter gaar Sagen til Socialministeriet, og det resolverer ligesaa under Hensyn, siges der, til den Betydning, som Medlemsskabet af en Fagforening har for den paagældende i Henseende til Adgang til at faa Arbejde. Denne Sag kom frem i Pressen, netop som jeg stod foran en Islandsrejse i Sommer. Jeg blev af et herværende Blad interviewet om Sagen og udtalte mig om den. Desværre fik Socialministeren først Dagen efter, at jeg var rejst, Lejlighed til at udtale sig om sin Opfattelse af Sagen overfor Pressen, som han i den Anledning havde samlet. Han sagde den Gang: der er ingen Hjemmel for at paalægge Kommunen Pligt til at betale skyldig Fagforeningskontingent, men saa føjede han til — og det er det interessante i denne Forbindelse i Relation til Direktøren for Københavns Forsørgelsesvæsen: Fattigloven har længe været fortolket saaledes, at en videre Omsorg er ydet end det nødvendige til Lovets Ophold. Man har altsaa ganske roligt igennem Fortolkning og Forvaltning udvidet Grundlovsbestemmelsen, og denne videre Omsorg omfatter efter Socialministerens egne Ord ogsaa Fagforeningskontingent. Somme Fagforeninger er altsaa saa haardhjertede, at den, der staar i Restance paa Grund af Arbejdsløshed, faar Valget mellem Tabet af enhver Arbejds mulighed ved Udelukkelse af Fagforeningen eller Tabet af borgerlige Rettigheder. Jeg maa sige, jeg kan godt forstaa, man vælger det sidste og lader det offentlige betale. Men ganske anderledes er det, naar Talen er om Skatteskyld til Kommunen, saa er det en reaktionær Giftblomst at kræve Gælden betalt som Betingelse for Indflydelse paa Kommunens Sager. Lad Kommunen blot